

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział IV Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant p.o. stażysty A. R.

przy udziale J. W. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

rozpoznawał sprawę **M. K. (1)**

oskarżonej z art. 190 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu

z dnia 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt II K 186/17

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wągrowcu wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2017 roku uznając sprawstwo oskarżonej **M. K. (1)** w zakresie zarzucanego jej przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11§ 2kk, na podstawie art. 66§ 1kk i art. 67§ 1kk warunkowo umorzył wobec niej postępowanie karne na okres roku próby. Na podstawie art. 67§ 3 kk rzekł wobec podsądnej nawiązkę poprzez zapłatę kwoty 200 złotych na rzecz pokrzywdzonej M. K. (2). Na podstawie art. 72 § 1 pkt 7 a k.k. w związku z art. 67 §3 k.k. zobowiązano podsądną, w okresie próby, do powstrzymania się od kontaktowania się z pokrzywdzoną M. K. (2) bez jej zgody w jakikolwiek sposób i powstrzymywania się od zbliżania się do pokrzywdzonej bez jej zgody na odległość mniejszą, niż 10 metrów.

W ostatnim punkcie wyroku rozstrzygnięto o kosztach postępowania.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **prokurator** zaskarżając go w całości. Skarżący zarzucił orzeczeniu rażącą niewspółmierność z uwagi na jego łagodność, orzeczonego środka w postaci warunkowego umorzenia postępowania.

Apelujący wniósł o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał sprawstwo oskarżonej M. K. (1). Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd I instancji jest wnikliwa w tym zakresie i nie wykazuje żadnych błędów logicznych, utrzymując się

w granicach swobodnej oceny dowodów chronionej art. 7 k.p.k. Przedmiotem rozważań Sądu były dowody zarówno na korzyść oskarżonej, jak i wszelkie dowody im przeciwne. Wszystkie te dowody zostały ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego z uwzględnieniem zasad wynikających z art. 2, 4 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. Uzasadnienie wyroku odpowiada zaś wymogom art. 424 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że z uwagi na dość szczególne okoliczności niniejszej sprawy, wymierzenie M. K. (1) choćby najłagodniejszej rodzajowo sankcji karnej byłoby rażąco surowe i że właściwą reakcją prawnokarną wobec przestępstwa przypisanego oskarżonej będzie warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres roku próby.

Stosownie do przepisu art. 66. § 1. k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że zarówno stopień karygodności, jak i zawinienie podsądnej nie są znaczne. Okoliczność, że z relacji procesowych świadków wynika, że to oskarżona inicjowała konflikty z M. K. (2), nastawiała przeciwko niej swoich najbliższych i często manifestowała wobec niej wrogość. Jednakże nie podważa to słuszności zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Oskarżona działała pod wpływem silnych negatywnych emocji opartych na niechęci wobec siostry jej partnera. Zachowanie oskarżonej wynikało z głębokiej frustracji i niemożnością poradzenia sobie z wrogością żywioną wobec pokrzywdzonej. Motywacja oskarżonej nie polegała zatem na złej przestępczej woli ukierunkowanej na wyrządzenie pokrzywdzonej poważnych szkód, lecz jej podłożem były pewne silne zaburzenia emocjonalne. M. K. (1) znajduje się ponadto od pewnego czasu w trudnej sytuacji bytowej. Wszystkie te okoliczności nie mają wprawdzie wpływu na możliwość postawienia jej zarzutu przestępczego zachowania się – nie wyłączają jej winy. Jednakże mają znaczenie dla oceny całości jej zachowania.

Co do stopnia społecznej szkodliwości przestępstw, których dopuściła się oskarżona na wstępie należy stwierdzić, że już sam ustawodawca uznał tego typu czyny, wypełniające znamiona określone w art. 190 § 1 oraz art. 157 § 2 k.k. jako przestępstwa, których społeczna szkodliwość in abstracto nie jest znaczna. Dał temu wyraz, ustalając maksymalne zagrożenie karą za popełnienie wskazanych przestępstw na poziomie 2 lat pozbawienia wolności. Dopuszczalność warunkowe umorzenia postępowania karnego w niniejszej sprawie było uzależnione od ustalenia, że zachowanie oskarżonej także in concreto charakteryzuje się nieznaczną społeczną szkodliwością. Za przyjęciem takiej oceny przemawiał w szczególności fakt, że działanie oskarżonej nie charakteryzowało się szczególną intensywnością, a wyrządzona nimi szkoda w postaci obrażeń pokrzywdzonej, nie była znaczna. Nadto należy podkreślić, że oskarżona podjęła swoje zachowanie w sposób impulsywny, nie radząc sobie z emocjami, jakie wywołała w niej osoba pokrzywdzonej.

Za zastosowaniem wobec oskarżonej dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania przemawia także to, że w realiach przedmiotowej sprawy można racjonalnie założyć, że pomimo umorzenia postępowania oskarżona będzie przestrzegała porządku prawnego, a w szczególności: że nie popełni przestępstwa. W ocenie Sądu u podstawy takiej pozytywnej prognozy leży fakt dotychczasowej niekaralności zarówno sądowej, jak i administracyjnej oskarżonej oraz jej dotychczasowy tryb życia. W stosunku dla oskarżonej, z pewnością bardzo przykry było przebieg postępowania karnego, w którym zasiadała na ławie oskarżonych. Należy dodać, że proces karny miał miejsce w stosunkowo niewielkim mieście, gdzie wszelkie wieści, w tym o postępowaniach karnych rozchodzą się bardzo szybko. Zdaniem Sądu Okręgowego, przeprowadzenie przeciwko M. K. (1) postępowania karnego osiągnęło skutek wychowawczy. Oskarżona na rozprawie wyraziła skruchę i chęć przeproszenia pokrzywdzonej.

Z tych wszystkich powodów, nie ma potrzeby do sięgania po represję prawnokarną, aby powstrzymać ją od ponownego popełnienia przestępstw.

Z uwagi na łączne wystąpienie wyżej opisanych okoliczności Sąd Rejonowy słusznie uznał za stosowne zastosować wobec oskarżonej dobrodziejstwo warunkowego umorzenia postępowania karnego, wyznaczając jej roczny okres próby. W ocenie Sądu taki okres będzie wystarczającym z punktu widzenia oddziaływania wychowawczego na podsądną, a także pozwoli na weryfikację postawionej wobec niej prognozy kryminologicznej, w szczególności zaś umożliwi ocenę jej zachowania w razie ewentualnego dojścia do kolejnych konfliktów oskarżonej z M. K. (2).

Za warunkowym umorzeniem postępowania karnego przeciwko oskarżonej z przemawia również, obok powołanych wyżej przesłanek, podłoże całego zajścia. Oskarżona popełniła przestępstwo na szkodę siostry swojego partnera. Przy tego rodzaju zajściach sprawiedliwym może być tylko takie orzeczenie, które nie przyczynia się do niepotrzebnego wzrostu napięcia między stronami i które nie będzie przez żadną z nich wykorzystywane jako kolejny argument w sporze. Takim właśnie rozstrzygnięciem, znajdującym przy tym pełne uzasadnienie w realiach sprawy, jest właśnie orzeczenie warunkowo umarzające postępowanie, a więc dające oskarżonej szansę na poprawę jej nagannej postawy w konflikcie bez natychmiastowego uciekania się do represji karnej.

Należy dodać, że wzmocnieniem oddziaływania warunkowego umorzenia postępowania karnego będzie jest również orzeczenie nawiązki i środka orzeczonego w punkcie 3 zaskarżonego wyroku.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy:

1. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok ,
2. kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa .

SSO Leszek Matuszewski